

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Tos/7/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313010581
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Mozner
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8313010581.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Tobiaša na neverejnom zasadnutí konanom 24. marca 2014 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietla sťažnosť ods. R. U. proti uzneseniu Okresného súdu Humenné z 11. decembra 2013 sp. zn. 1Nt/12/2013.

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 11. decembra 2013 sp. zn. 1Nt/12/2013 podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh ods. R. U. na povolenie obnovy konania.

V odôvodnení tohto rozhodnutia okresný súd s poukazom na obsah návrhu na povolenie obnovy konania a znenie ustanovení § 399 ods. 2, § 394 a § 371 ods. 1 písm. h), i), ods. 4 Tr. poriadku v podstate skonštatoval, že odsúdeným uvádzané dôvody - nesprávna aplikácia právnych noriem a nesprávne právne posúdenie - sú dôvody, pre ktoré je možné podať dovolanie, a nie návrh na povolenie obnovy konania.

Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podal proti nemu ods. R. U. ústne do zápisnice sťažnosť. V dodatočne, prostredníctvom obhajcu, predložených dôvodoch tvrdí, že pre povolenie obnovy konania boli splnené zákonné dôvody, a preto rozhodnutie okresného súdu považuje za nezákonné a žiada, aby odvolací (správne nadriadený) súd rozhodol, že obnovu konania povoľuje, lebo je presvedčený, že jemu uložený trest je s ohľadom na spáchaný skutok neprimerane prísny. Následne tieto dôvody doplnil v podstate tak, že odvolávajúci sa na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. decembra 2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011, stanovisko predsedu trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2013, sp. zn. Tpj 11/2013, § 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd a na čl. 144 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyslovil názor, že trestná minulosť nie je trestateľná a nemá ani žiadnu priamu príčinnú súvislosť s posudzovaným trestným činom a teda ide jednoznačne o diskriminačný prvok pri ukladaní trestu. Okresnému súdu pritom vytýka, že nielen pri ukladaní trestu, ale ani pri rozhodovaní o povolení obnovy konania, nerešpektoval uvedené zákonné ustanovenia, ktoré podľa neho majú charakter „nových skutočností“ v zmysle § 391 ods. 1 Tr. poriadku. V podstate z týchto dôvodov žiada, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a okresný súd zaviazal odstrániť vytýkané chyby konania a nariadil opätovné prejednanie jeho žiadosti o prijatie obnovy konania.

Krajský súd v Prešove ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, v súlade s § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia,

proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť ods. R. U. nie je dôvodná.

Úvodom považuje sťažnostný súd za potrebné k veci vo všeobecnej rovine uviesť, že obnova konania, ktoré skončilo právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži k náprave chýb v skutkových zisteniach, ktoré vznikli tým, že súdu neboli v čase vyhlásenia rozhodnutia známe skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé vnieť odlišný pohľad na skutkový stav veci a v nadväznosti na to i na právne posúdenie a výrok o vine, prípadne o treste. Účelom obnovy konania preto nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo.

Povedané inými slovami, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nemôže súd preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie významnými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval jednotlivé zásady trestného konania a pod. (takýto prieskum je vyhradený odvolaciemu, resp. za splnenia určitých podmienok dovolaciemu konaniu). V rámci tohto konania je jeho úlohou skúmať v prvom rade formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania, ďalej to, či sú v ňom tvrdené Trestným poriadkom predvídané dôvody povolenia obnovy konania, tzn. skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, a napokon to, či by tieto, buď samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste (§ 394 ods. 1 Tr. poriadku).

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd v rámci svojho prieskumu zisťoval najskôr to, či podaný návrh na obnovu konania spĺňa formálne náležitosti. Zistil pritom, že sťažovateľ ako obvinený podal vo svoj prospech návrh na obnovu konania, ktoré skončilo rozsudkom Okresného súdu Humenné zo 14. novembra 2007 sp. zn. 1T/94/2006, ktorým bol za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 29. januára 2008, kedy tunajší krajský súd uznesením vydaným pod sp. zn. 6To/79/2007 zamietol jeho odvolanie.

Z uvedeného vyplýva, že návrh na obnovu konania bol podaný oprávnenou osobou, tento smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého je obnova konania prípustná a táto zároveň nie je, či už z dôvodu zániku trestnosti činu, amnestie prezidenta Slovenskej republiky alebo smrti obvineného, resp. jeho vyhlásenia za mŕtveho, vylúčená (§ 399 ods. 1, § 394 ods. 1, § 395 ods. 1, § 396 ods. 3 Tr. poriadku).

Po tomto zistení krajský súd následne skúmal, či podaný návrh a naň nadväzujúca sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu vôbec obsahujú Trestným poriadkom predvídané dôvody obnovy konania. Dospel pritom k záveru, že tomu tak nie je.

Už z návrhu na povolenie obnovy konania je totiž zrejmé, že odsúdený v ňom neuviedol žiadne nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ale svoj záver o neprimeranosti uloženého trestu opiera výlučne o to, že v jeho prípade mu bol so zreteľom na jeho predchádzajúce odsúdenia ukladaný trest v rámci trestnej sadzby sprísnenej podľa § 38 ods. 5 Tr. zákona, čo považuje za diskriminačné, keďže podľa jeho názoru sa pri ukladaní trestu má posudzovať trestnosť činu a nie osoba páchatela a jeho minulosť z pohľadu, či už spáchal trestný čin. Na tejto argumentácii je v podstate založená aj sťažnosť odsúdeného, keď tvrdí, že trestná minulosť nie je trestateľná a nemá ani žiadnu priamu príčinnú súvislosť s posudzovaným trestným činom a teda ide jednoznačne o diskriminačný prvok pri ukladaní trestu.

Odhliadnuc od toho, že sťažovateľom prezentovaný názor nie je správny, pretože pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu je súd povinný prihliadnuť okrem iného i na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, ktorá je určovaná aj spôsobom jeho predchádzajúceho života a jeho prípadnou kriminálnou minulosťou (§ 34 ods. 4 Tr. zákona), treba súhlasiť s okresným súdom v tom, že takto vytykaná chyba rozsudku by snáď mohla byť namietaná v dovolacom konaní s tým, že rozhodnutie je

založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Táto však v žiadnom prípade nie je spôsobilá naplniť dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku.

Tieto dôvody viedli krajský súd k tomu, že sťažnosť ods. F. U. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.